

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.732 van 17 november 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2008 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas inzake verzoeker als volgt:

“U, Russisch staatsburger van Ingoeshetische origine, vroeg een eerste keer asiel aan op 8 juli 2003. Op 19 september 2003 nam de Commissaris-generaal aangaande deze asielaanvraag een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op basis van bedrieglijke asielmotieven. Uw advocaat diende hierop een verzoek tot schorsing en een vordering tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Op 17 januari 2007 stelde de Raad van State in haar arrest dat ze dit beroep verwierp.

Nog voor dit arrest van de Raad van State vroeg u op 21 december 2006 voor de tweede keer het statuut van vluchteling aan bij de Belgische autoriteiten omdat u niet terug kan naar Ingoeshetië waar u nog steeds gezocht zou worden op basis van de feiten die u inriep bij uw eerste asielaanvraag.

Om uw verklaringen dat u gezocht wordt te staven, legde u een opsporingsbericht en een oproeping als getuige van uw echtgenote neer (o.v. X).

U verklaarde via een schrijven van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen eveneens dat de tegenstrijdigheden op basis waarvan uw eerste asielaanvraag geweigerd werd onder meer veroorzaakt zijn door uw psychologische toestand.”

1.2. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas inzake verzoekster als volgt:

“U, Russisch staatsburger van Ingoeshetische origine, vroeg een eerste keer asiel aan op 8 juli 2003. Op 19 september 2003 nam de Commissaris-generaal aangaande deze asielaanvraag een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op basis van bedrieglijke asielmotieven. Uw advocaat diende hierop een verzoek tot schorsing en een vordering tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Op 17 januari 2007 stelde de Raad van State in haar arrest dat ze dit beroep verwierp.

Nog voor dit arrest van de Raad van State vroeg u op 21 december 2006 voor de tweede keer het statuut van vluchteling aan bij de Belgische autoriteiten omdat u niet terug kan naar Ingoeshetië waar uw echtgenoot Ruslan Umarov (o.v. 5.482.049) nog steeds gezocht zou worden op basis van de feiten die jullie inriepen bij jullie eerste asielaanvraag.

Om uw verklaringen dat uw man gezocht wordt te staven, legde u een opsporingsbericht voor hem en een oproeping als getuige voor uzelf neer.”

1.3. Verzoekers betwisten deze beschrijving niet.

Vastgesteld wordt derhalve dat de asielrelazen samenhangen.

2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf. De asielzoeker moet aantonen dat zijn aanvraag tot erkenning is gerechtvaardigd. De kandidaat-vluchteling moet een poging ondernemen het relaas te staven. Hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen worden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.1. Uit het administratief dossier wordt vastgesteld dat in de bestreden beslissing inzake verzoekster louter wordt verwezen naar de motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker. Enkel laatstgenoemde beslissing wordt dan ook onderzocht.

3.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker luidt als volgt:

“Vooreerst dient met betrekking tot uw eerste asielaanvraag van 8 juli 2003 te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal inzake deze asielaanvraag op 19 september 2003 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam op basis van bedrieglijke asielmotieven. U diende hierop een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State hetwelk op 17 januari 2007 verworpen werd.

U stelt in uw tweede asielaanvraag dat u zich voor uw asielaanvraag nog steeds beroept op dezelfde feiten als die uit uw eerste asielaanvraag ondersteunen (CGVS, p. 2-3) en dat u nieuwe elementen heeft die de feiten uit uw eerste asielaanvraag ondersteunen (CGVS, p. 2-3).

Zo legde u een brief van het Belgische Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (verder BCHV) voor waarin getracht wordt een verklaring te vinden voor de tegenstrijdigheden en ongerijmdheden waarop de beslissing in het kader van uw eerste asielaanvraag gebaseerd is. Wat het argument aangaande de geboorteakte betreft moet worden vastgesteld dat het BCHV er terecht op wijst dat het neergelegde document de geboorteakte van uw zoon Umarov Ismail betreft en niet die van uw echtgenote Kalaeva Indira, waardoor er inderdaad

geen sprake kan zijn van tegenstrijdige verklaringen op dit punt. Hoe dan ook, de geboorteakte bewijst enkel de identiteit van uw zoon, die niet ter discussie staat.

Voor de door het BCHV aangehaalde argumenten dat uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken een weinig precieze samenvatting zijn en dat een aantal tegenstrijdigheden het resultaat zouden zijn van onnauwkeurigheden in de taal of onoplettendheid wordt verwezen naar het arrest van de Raad van State in het kader van uw eerste asielaanvraag dd. 17 januari 2007.

Dit arrest stelt dat "van de kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953."

Wat betreft het feit dat u, noch uw echtgenote wisten tot welke rebellengroepering Aslan behoorde en dat uw echtgenote niet kon zeggen of Aslan en zijn vrienden nu wel of geen baard droegen, blijft het Commissariaat-generaal van mening dat het hier niet om details gaat, maar om essentiële elementen uit het asielrelaas, die de concrete omstandigheden betreffen van de directe vluchtaanleiding. Deze zijn van cruciaal belang bij het beoordelen of een asielrelaas al dan niet overtuigend en geloofwaardig is. De vaststelling dat u en uw echtgenote hieromtrent geen precieze verklaringen konden afleggen ondermijnt in bijkomende mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Met betrekking tot het door uw advocaat (CGVS, p. 11) en het BCHV aangehaalde argument dat de tegenstrijdigheden die in de beslissing van uw eerste asielaanvraag uiteengezet werden en waarop de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal van 19 september 2003 genomen werd, het gevolg zouden zijn van uw precare psychologische toestand, dient het volgende te worden opgemerkt.

In het verzoekschrift tot nietigverklaring van de beslissing van de Commissaris-generaal van 19 september 2003 (in casu uw eerste asielaanvraag) wordt aangehaald dat de tegenstrijdigheden die in de beslissingen naar voren worden geschoven onder andere het gevolg zijn van: "de haast waarin het interview werd afgenomen, de stresserende situatie en de herinnering die werd opgeroepen aan langdurige traumatiserende ervaringen". Met andere woorden, uit het verzoekschrift tot vernietiging blijkt dat u reeds na uw eerste weigeringsbeslissing van het CG aanhaalde dat de tegenstrijdigheden het gevolg zouden zijn van onder andere "de herinnering die werd opgeroepen aan langdurige traumatiserende ervaringen".

Dat u pas melding maakt van uw psychologische problemen na een weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal op basis van tegenstrijdigheden is op zich al merkwaardig. Dat u dan pas in december 2005 psychologische hulp gaat zoeken (schrijven BCHV van 27 november 2006 met bijgevoegd verslag van "asbl Ulysses", 10 juli 2006) voor elementen die minstens al tijdens uw eerste asielprocedure overduidelijk aanwezig waren (zoals blijkt uit het door u ingediende verzoekschrift tot vernietiging van 16 oktober 2003 en het advies van de Psy-Support Cel), is dat des te meer.

Het voorgaande laat dan ook niet langer toe om dit door u aangebrachte element van psychologische problemen die verantwoordelijk zouden zijn voor de tegenstrijdigheden in uw eerste asielaanvraag, nog ernstig te nemen.

Temeer daar u bij uw tweede asielaanvraag van 21 december 2006 deze "psychologische problemen" aanhaalt als element in uw asielaanvraag.

Bovendien heeft u op geen enkel moment tijdens uw eerste asielaanvraag voor de DVZ of het CG ook maar iets vermeld over de aanwezigheid van psychologische problemen die u zouden belemmeren bepaalde feiten te herinneren.

De door u neergelegde brief van het BCHV vermag aldus niet de vaststellingen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas die in het kader van uw eerste

asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werden gedaan in een ander daglicht te plaatsen.

De door het Commissariaat-generaal genomen beslissing in het kader van uw eerste asielaanvraag houdt bijgevolg stand.

Wat betreft de overige nieuwe elementen waarop u uw tweede asielaanvraag baseert en die tevens de geloofwaardigheid van de feiten die u bij uw eerste asielaanvraag inriep zouden moeten ondersteunen, met name het door u neergelegde opsporingsbericht en de door u neergelegde convocatie voor uw echtgenote Kalaeva Indira, dient het volgende te worden opgemerkt.

Een oproeping als getuige in een niet nader gespecificeerde zaak, zoals u er één voorlegt op naam van uw echtgenote Kalaeva Indira (o.v. 5.482.049) (document 1, groene map) toont geenszins aan dat u of uw echtgenote het slachtoffer zou zijn van vervolging omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie van Genève of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot het door u neerlegde opsporingsbericht dat zou moeten aantonen dat u gezocht wordt in Ingoeshetië, moet worden opgemerkt dat het gaat om een blanco papier met uw foto en een geprinte tekst, zonder enig officieel kenteken. Hierdoor is het niet vast te stellen of het om een authentiek of officieel document gaat en kan het onmogelijk als een overtuigend bewijsstuk beschouwd worden.

Deze nieuwe elementen zijn derhalve niet van die aard dat ze het bedrieglijke karakter van uw eerste asielaanvraag in een ander daglicht kunnen stellen.

Dat uw schoonmoeder omwille van de feiten uit uw eerste asielaanvraag die als bedrieglijk werden bestempeld, omwille van diezelfde feiten nu nog steeds bezoek krijgt van de autoriteiten (CGVS, p. 5), zoals u verklaarde, is dan ook evenmin als geloofwaardig te beschouwen.

Tot slot moet worden vastgesteld dat de verklaringen van u en uw echtgenote aangaande het lot van Aslan niet overeenstemmen.

U verklaarde immers dat u niets meer over Aslan, de broer van uw echtgenote, gehoord heeft en dat u niet weet waar hij is (CGVS, p. 5).

Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat haar broer Aslan dood is en dat er officieel om hem gerouwd werd, ook al werd zijn lichaam niet begraven (CGVS, Kalaeva Indira, p. 3-4).

Het is weinig aannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn van het lot van Aslan, gezien de centrale rol die hij speelt in uw vervolgingsrelaas - u werd immers opgepakt nadat u hem en zijn twee vrienden een lift richting Bamut had gegeven (CGVS, p. 5-6).

Deze vaststelling ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Dat deze tegenstrijdigheid het gevolg zou zijn van uw psychologische toestand wordt door het advies van de Psy-support Cel ontkracht.

Uit het advies van de Psy-Support Cel blijkt immers dat u wel degelijk beschikt over strikt normale cognitieve functies die u toelaten uw asielaanvraag op een zelfstandige en autonome wijze te verdedigen en dat eventuele tegenstrijdigheden in uw verklaringen niet te wijten zijn aan uw psychologische toestand.

Ook na de schriftelijke opmerkingen van de psycholoog die u behandelde, blijft de Psy-Support cel van mening dat eventuele tegenstrijdigheden in uw verklaringen niet te wijten zijn aan uw psychologische toestand.

Gelet op het voorgaande kan in hoofde van u geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, worden vastgesteld. Evenmin kan in hoofde van u worden vastgesteld dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De door u in het kader van uw tweede asielaanvraag neergelegde documenten (oproeping echtgenote als getuige, opsporingsbericht, 2 uittreksels geboorteregister van twee dochters), wijzigen onder geen beding hetgeen hiervoor werd uiteengezet."

4. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 1 augustus 2008 een schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Ze benadrukken de vermelding in de bestreden beslissingen dat in de bevestigende beslissingen van weigering tot verblijf van 10 september 2003 inzake hun eerste asielaanvraag ten onrechte een tegenstrijdigheid werd ontwaard met betrekking tot de etnische origine van verzoekster, en menen dat deze vaststelling de conclusie van bedrieglijkheid inzake deze aanvraag te niet doet.

Ze stellen ook dat de bestreden beslissingen niet ingaan op alle argumenten geformuleerd door het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) in het advies met betrekking tot de in de bevestigende beslissingen van weigering van verblijf van 10 september 2003 inzake hun eerste asielaanvraag weerhouden tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden.

Zo herhalen ze dat dit advies, inzake de aangehaalde onwetendheid van verzoekers over de rebellengroepering waarvan hun (schoon-)broer deel uitmaakt en over de baarddracht van laatstgenoemde en zijn vrienden toen zij langskwamen om verzoeker te vragen hen te vervoeren, stelt, dat deze kennis niet van hen verwacht kan worden omdat zij niet actief waren binnen het Tsjetsjeense verzet en dit hen niet werd medegedeeld voor als ze gefolterd zouden worden om informatie te verschaffen, dat verzoekster heeft verklaard dat haar broer en zijn vrienden geen “fundamentalistenbaarden” droegen maar dat zij zich niet herinnert of ze een baard van een paar dagen oud hadden, dat deze elementen voor hen van geen belang was gezien het gevaar dat de aanwezigheid van deze personen voor hen kon betekenen en gezien het feit dat verzoeker ze enkel vervoerde omdat het de broer van verzoekster betrof.

Ze menen dat de in de bevestigende beslissingen van weigering van verblijf van 10 september 2003 inzake hun eerste asielaanvraag weerhouden tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden te wijten kunnen zijn aan de psychologische toestand van verzoeker.

Ze verklaren dat verzoeker vanaf de herfst van 2005 psychotische aanvallen heeft gehad, waarvoor hij medicatie kreeg, en waarna hij in behandeling ging bij een psycholoog, die vaststelde dat hij *“een psychiatrische pathologie heeft ontwikkeld in rechtstreeks verband met de psychologisch verstorende gebeurtenissen en potentieel traumatiserend, zodat er sprake is geweest van een psychotische episode met ontwikkeling van vervolgingsideeën, geassocieerd met bepaalde klassieke symptomen van post-traumatische stoornissen”*.

Ze stellen dat het feit dat verzoeker niet eerder professionele hulp zocht voor zijn mentale problemen niet betekent dat hij eerder geen problemen had.

Ze menen dat voorkeur dient te worden gegeven aan de vaststellingen van deze psycholoog, boven die van de Psy-Support Cel van het Commissariaat-generaal, aangezien eerstgenoemde psycholoog verzoeker reeds gedurende geruime tijd behandelt, en laatstgenoemde psycholoog verzoeker nooit persoonlijk heeft onderzocht.

Ze laten gelden dat het verslag van de Psy-Support Cel zich bovendien enkel uitspreekt over het feit of verzoeker al dan niet psychotisch was op het ogenblik dat hij verhoord werd.

Ze stellen dat de oproeping van verzoekster “als getuige”, gezien de vervolging die ze reeds hebben ondergaan, zonder enige twijfel een bedrieglijk manoeuvre betreft van de Russische overheden om hen vast te krijgen.

Ze laten gelden dat opsporingsberichten in de Kaukasus niet zijn opgesteld met dezelfde zorg als hier, aangezien deze nooit aangevochten worden voor de rechtbank omdat personen er willekeurig worden vervolgd louter omwille van hun etnische origine en politieke opinie. Ze stellen dat de bestreden beslissing trouwens geen informatie bevat over de vormvereisten die in de Kaukasus daaromtrent gelden.

Ze verklaren aangaande de tegenstrijdigheid over het lot van hun (schoon-)broer, dat verzoeker niet aanwezig was tijdens de rouwceremonie en evenmin wanneer verzoekster vernam dat Aslan gedood was.

Ze stellen dat *“in de specifieke psychologische logica van de eiser er niet kan worden gezegd van iemand dat hij dood is wanneer deze is verdwenen maar waarvan men het lichaam niet heeft gezien”*.

In acht genomen wat voorafgaat, menen verzoekers dat ze moeten worden erkend als vluchteling, en dat hen in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend.

5. De Raad wijst er op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève geen rechtstreekse werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, en artikel 48/1 van de voormelde wet van 15 december 1980 onbestaande is, zodat de schending van deze artikelen niet dienstig kan worden aangevoerd.

De bestreden beslissingen werden door de Commissaris-generaal niet genomen in toepassing van artikel 52, maar wel van artikel 52/2, §1 van de voormelde wet van 15 december 1980, zodat de aangevoerde schending van eerstgenoemd wetsartikel evenmin dienstig is.

De formele motiveringsverplichting, zoals vervat in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, heeft tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408, X; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852, X). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers zich voor hun tweede asielaanvraag baseren op hetzelfde relaas als aangevoerd tijdens hun eerste asielaanvraag.

De Raad stelt vast dat dit asielrelaas in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag bedrieglijk werd bevonden door de Commissaris-generaal bij zijn bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf van 10 september 2003. Het beroep tegen deze beslissingen werd vervolgens verworpen door de Raad van State bij de arresten met nrs. 166.833 en 166.834 van 17 januari 2007.

Deze beslissingen waren aldus het voorwerp van de in de Belgische wetgeving bepaalde beroepsmiddelen, zodat de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep, overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel “non bis in idem”, beperkt is tot een onderzoek van de elementen door verzoekers aangevoerd in het kader van hun tweede asielaanvraag, en in casu dus tot het onderzoek of deze elementen van aard zijn het boven vermeld besluit inzake hun eerste asielrelaas alsnog om te buigen.

Verzoekers opmerkingen over de inhoud van deze bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf van 10 september 2003, komen aldus te laat.

Dit geldt zowel voor hun opmerkingen, over de tegenstrijdigheid met betrekking tot de etnische origine van verzoekster, over de aangehaalde onwetendheid van verzoekers over de rebellengroepering waarvan hun (schoon-)broer deel uitmaakt en over de baarddracht van laatstgenoemde en zijn vrienden toen zij langskwamen om verzoeker te vragen hen te vervoeren, als voor de inhoud van het advies van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen die ze voorleggen.

Hetzelfde geldt ook voor de psychologische problemen van verzoeker.

Daargelaten de vraag of verzoekers deze problemen reeds hebben aangekaart in hun beroepsprocedure in het kader van hun eerste asielaanvraag met de stelling in hun verzoekschrift dat bepaalde tegenstrijdigheden *“berusten op [...] de herinnering die werd opgeroepen aan langdurige traumatiserende ervaringen”*, beschikten ze alleszins nog eens over de mogelijkheid dit te doen ter zitting van 29 november 2006, en dus na de eerste psychiatrische problemen van verzoeker.

De Raad van State oordeelde in boven vermelde arresten dat de Commissaris-generaal op redelijke gronden vaststelde dat het asielrelaas wordt aangetast door meerdere tegenstrijdigheden, en hierdoor bedrieglijk is.

Voor wat verzoekers verklaringen tijdens zijn tweede asielaanvraag betreft, werd vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn beide verhoren over ruim voldoende cognitieve krachten beschikte om op een zelfstandige en functionele manier zijn asielaanvraag te verdedigen (zie advies Psy-Cel). Dit blijkt bovendien uit de betrokken verhoorverslagen.

Een tweede asielaanvraag dient inderdaad, volgens artikel 51/8 van de voormelde wet van 15 december 1980, uitsluitend om gegevens aan te brengen die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Verzoekers brengen als dergelijke elementen een convocatie en een opsporingsbericht bij. Deze leggen ze echter uitsluitend voor onder de vorm van een kopie, waardoor er dan ook geen bewijswaarde aan kan worden toegekend, aangezien kopieën gemakkelijk te vervalsen zijn.

Wat de vastgestelde tegenstrijdigheid betreft tussen verzoekers verklaringen over het lot van hun (schoon-)broer, meent de Raad dat verwacht kan worden dat verzoekster deze informatie zou hebben medegedeeld aan verzoeker.

In acht genomen wat voorafgaat, slagen verzoekers er niet in de bedrieglijkheid van hun asielrelaas om te buigen.

Verzoekers komen dan ook in aanmerking noch voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers brengen immers geen andere elementen aan waaruit een reëel risico op ernstige schade blijkt in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad over informatie in deze zin.

De bestreden beslissingen schenden dan ook geenszins de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 17 november 2008 door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.